

התערבות

שלושה לוחמים בכנסת, שפעולתם היתה בעלת חשיבות חיצונית, פרץ ברנשטיין (ימין) שמע את פרטי החטיפה ביום ראשון בערב מפי אביו של אלי, כתב מאמר ראשי חריף בהבוקר. חייב ישראל רוקח (שמאל), שגם אליו פנה אביו של אלי, פנה עוד ביום הראשון אחרי ההצהריות לנשיא המדינה ולראש הממשלה, שאל אם אמנם נחטף תבור בידי הש.ב. אביו של אלי סבור כי שיחת רוקח עם

באופן אינסטינקטיבי הייתי עונה לו, עד שזוכרתי כי, למעשה, אנו מחכים לתמיר. עורך הדין שמואל תמיר הופיע. הוא נכנס לחדר חייבני וזקוף-קומה, והמילים הראשונות שאמרו: "בוקר טוב אהרונ, אתה יכול להפעיל את מכשירי ההקלטה". אהרונ מיהר להתנצל: "זה לא חדרי ואיני יודע אם יש כאן מכשירי ההקלטה. אם יש כאלה הרי זה לא בידעתי, אלא בידעת אלה שבולשים אחריי". תמיר חייך. הוא לחץ את ידי וטפח על שכמי ונכנס עם אהרונ בשיתה על זכרונות אישיים של פגישתם בימי משפט המזרחית בצריפין, "נדמה לי שחקרתי אותך אז", אמר תמיר. "חקרת — אולם לא התנגשתי", השיב אהרונ. אני הייתי כל הזמן כצופה מהצד. הרגשתי שאהרונ מתנהג באופן מוזר. הוא לא התייחס אל תמיר כאל אדם שעמו הוא נפגש בתוקף הנסיבות, אלא כאל אדם שהוא חושש מאוד מפניו. הוא ניסה כמובן להסתיר יחס זה בספרו לתמיר את הצעתו לי ששינוי נפטיק את עיסוקיו הנוכחיים ונחזור לספסל הלימודים. תמיר התלוצץ גם הוא: "מה איתך? אתה רוצה לקחת ממני את עבודתי?" האחירה נראתה כלבבית ומבדחת, אולם היה זה רק משהו.

הוא היה אקסטיין. הוא שאל: "אתה אלי תבור?" עניתי בחיוב. שאלתי אותו אם הוא שהשתפך קודם בשירה. הוא השיב בחיוב והסביר: "אני השלמתי עם זה שאשב כאן הרבה שנים, למה שלא אשיר?" דן שמר הצטרף גם הוא, ואקסטיין הציגו בפני כמיסטר שמר גיוניור. הם שאלו אותי אם אני רוצה משהו, ובמה אפשר לעזור לי. אמרו שלהם יש הכל. אקסטיין החפאר: "כל הנערות שלי לשעבר עושות תורנות בבית-המשפט להביא לי הכל". לא רציתי דבר, רק ביקשתי עתון.

השניים נעלמו. מאוחר יותר חזרו שוב. כל פעם תמיתי על המצב בו אני יושב מאחורי טורג ובריה, ואילו הם מתהלכים ממש כטוהרים. יכולתי להסביר זאת רק בצורה אחת: "אקסטיין ושמר נשלחו אלי על ידי משהו, כדי להוציא ממני דברים מסוימים". הנחה זו קיבלה חיזוק בעובדה שבדרך כלל היה שוטר מסתובב במסדרון, אולם בכל פעם כשאקסטיין ושמר הגיעו אלי, היה השוטר נעלם באורח פלא. מצד אחד שאל אקסטיין שאלות, ואילו בלחש יותר אמר לי: "אל תדבר עם אף אחד, אפילו לא איתי".

עד שעה ארבע אחרי הצהרים לא קיבלתי דבר מכל מה שהבטיח לי אהרונ. בצהרים הגישו לי ארוחה שכללה צלחת מרק בלי תפוח-אדמה וצלחת מרק עם תפוח-אדמה, וקציצה קטנה של דג או ירק. אכלתי רק את הקציצה. בשעה ארבע שלח לי מפקד בית-המעצר כוס תה, שהשוטר שהביא לי אותה אמר: "זה התה של המפקד".

אחרי הצהרים הביאו לי בפעם הראשונה אוכל שנשלח אלי מבחוץ. אחד השוטרים אמר לי: "אשתך היתה כאן ולא נתנו לה להיכנס". רחמתי מכעס על אהרונ והבטחתי היפות.

כך, לאסלאט, החל להחשיך היום. לפנות ערב, נקראתי שוב למשרד מפקד בית-המעצר, ומצאתי שם את אהרונ ועוד כמה אנשים לבושי אורחית. אהרונ רצה לדעת מהי תשר בתי להצעתו.

עניתי לו: "נתנו לי קודם לראות את עורך-הדין שמואל תמיר". "אנחנו לא חייבים לתת לך להתייעץ עמו", אמר אהרונ. "למה בעצם את רוצה דוקא את תמיר?" עניתי לו כי זהו עורך-הדין לו נתתי יפוי-כוח. אז החל אהרונ לקבוע מה טוב בשבילי, ניסה לשכנעני שתמיר אינו טוב עבורי, ושם אקס-עורך-דין אחר, יתנו לו להתייעץ עמי. סירבתי.

הוא שאל: "אתה אלי תבור?" עניתי בחיוב. שאלתי אותו אם הוא שהשתפך קודם בשירה. הוא השיב בחיוב והסביר: "אני השלמתי עם זה שאשב כאן הרבה שנים, למה שלא אשיר?" דן שמר הצטרף גם הוא, ואקסטיין הציגו בפני כמיסטר שמר גיוניור. הם שאלו אותי אם אני רוצה משהו, ובמה אפשר לעזור לי. אמרו שלהם יש הכל. אקסטיין החפאר: "כל הנערות שלי לשעבר עושות תורנות בבית-המשפט להביא לי הכל". לא רציתי דבר, רק ביקשתי עתון.

השניים נעלמו. מאוחר יותר חזרו שוב. כל פעם תמיתי על המצב בו אני יושב מאחורי טורג ובריה, ואילו הם מתהלכים ממש כטוהרים. יכולתי להסביר זאת רק בצורה אחת: "אקסטיין ושמר נשלחו אלי על ידי משהו, כדי להוציא ממני דברים מסוימים". הנחה זו קיבלה חיזוק בעובדה שבדרך כלל היה שוטר מסתובב במסדרון, אולם בכל פעם כשאקסטיין ושמר הגיעו אלי, היה השוטר נעלם באורח פלא. מצד אחד שאל אקסטיין שאלות, ואילו בלחש יותר אמר לי: "אל תדבר עם אף אחד, אפילו לא איתי".

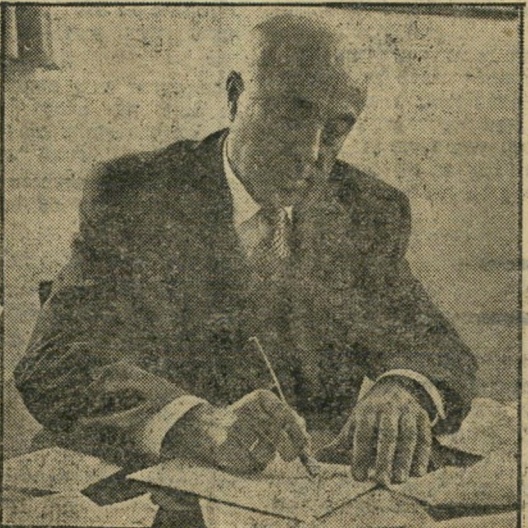
עד שעה ארבע אחרי הצהרים לא קיבלתי דבר מכל מה שהבטיח לי אהרונ. בצהרים הגישו לי ארוחה שכללה צלחת מרק בלי תפוח-אדמה וצלחת מרק עם תפוח-אדמה, וקציצה קטנה של דג או ירק. אכלתי רק את הקציצה. בשעה ארבע שלח לי מפקד בית-המעצר כוס תה, שהשוטר שהביא לי אותה אמר: "זה התה של המפקד".

אחרי הצהרים הביאו לי בפעם הראשונה אוכל שנשלח אלי מבחוץ. אחד השוטרים אמר לי: "אשתך היתה כאן ולא נתנו לה להיכנס". רחמתי מכעס על אהרונ והבטחתי היפות.

כך, לאסלאט, החל להחשיך היום. לפנות ערב, נקראתי שוב למשרד מפקד בית-המעצר, ומצאתי שם את אהרונ ועוד כמה אנשים לבושי אורחית. אהרונ רצה לדעת מהי תשר בתי להצעתו.

עניתי לו: "נתנו לי קודם לראות את עורך-הדין שמואל תמיר". "אנחנו לא חייבים לתת לך להתייעץ עמו", אמר אהרונ. "למה בעצם את רוצה דוקא את תמיר?" עניתי לו כי זהו עורך-הדין לו נתתי יפוי-כוח. אז החל אהרונ לקבוע מה טוב בשבילי, ניסה לשכנעני שתמיר אינו טוב עבורי, ושם אקס-עורך-דין אחר, יתנו לו להתייעץ עמי. סירבתי.

עניתי לו כי זהו עורך-הדין לו נתתי יפוי-כוח. אז החל אהרונ לקבוע מה טוב בשבילי, ניסה לשכנעני שתמיר אינו טוב עבורי, ושם אקס-עורך-דין אחר, יתנו לו להתייעץ עמי. סירבתי.

המטרה הפך את עורו, חזר להיות סופר מנגנון-החוסך. משה רון (שמאל), מזכיר אגודת העתונאים, העמיד באותה שעה ממש את הבית לרשות עמוס בן-גוריון, שפתח בו במסע ההשמצה שלו. אגודתו של רון, שלא אמרה מילה אחת על פרשת החטיפה ולא הגיבת בכל צורה שהיא, עוררה תמיהה רבה והשערות מהשערות שונות בקרב ציבור העתונאים.

המתנאי האמין ביותר השבוע היה ד"ר חרצל רוננבלום, עורך ידיעות אחרונות (מרכז) שכתב שני מאמרים ראשיים, שהשפיעו במידה רבה על דעת הקהל. הפעילו לחץ רב על המשטרה. עורך מעריב אריה דיסניצקי (ימין), המשמש בדרך כלל כזכור המשטרה והש.ב., ניסה תחילה לנהוג באובייקטיביות, אך באמצע